

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1098-10 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' דוד נתן

בפני שופט גד ארנברג

בעניין: מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים

המאשימה

נגד

ברוקנר דוד נתן (עציר)

הנאשם

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע ארבע עבירות של מעשה מגונה עבירה לפי סעיף 348(א) בנסיבות המנויות בסעיף 345(א)(3) לחוק העונשין תשל"ז – 1977.

לפי העובדות המתוארות בכתב האישום הנאשם, שהוא בדרך ילדים בעיסוקו, ביצע במתלונן, א.א. שהוא יליד 4.9.97, מעשים מגונים ב-4 מקרים שונים כדלקמן:

א. באמצע חודש נובמבר 2009 פגש הנאשם את המתלונן ליד בית הכנסת ברח' רשב"ם בירושלים. המתלונן היה עם כמה מחבריו. הנאשם התבדח עם המתלונן וחבריו, ובשלב מסוים פנה אל המתלונן וביקש ממנו להתלוות אליו כשהוא מבטיח למתלונן להעניק לו דיסק שמע במתנה. הנאשם והמתלונן נכנסו לבית הכנסת והנאשם החל ללטף את המתלונן בפניו נישק אותו בידיו ושאל אם הוא יכול ללטף אותו בגבו. הנאשם אמר למתלונן שהוא רוצה לפגוש אותו פעמים נוספות ולהיות חבר שלו.

ב. כעבור תקופת מה, לאחר המפגש הנ"ל, פגש הנאשם את המתלונן בבית הכנסת וביקש ממנו ללכת עמו לבנין הסמוך כאשר הוא אומר למתלונן שהוא רוצה להיות איתו לבד. הנאשם והמתלונן נכנסו

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1098-10 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' דוד נתן

לבנין שם פתח הנאשם את חגורת מכנסיו של המתלונן, הכניס את ידיו למקומות המוצנעים בגופו, ונישק אותו בפניו ובידיו. ביציאה העניק הנאשם למתלונן קלטת ואמר לו שייפגש איתו שוב.

ג. לאחר תקופת מה נוספת פגש הנאשם את המתלונן שוב בבית הכנסת. הנאשם והמתלונן נכנסו לבית סמוך ועלו במעלית מספר קומות, שם הגיעו לחדר והנאשם החל ללטף את המתלונן מעל בגדיו, חיבק אותו, נישק אותו בפיו והושיב אותו על איבר מינו ונדנד אותו עליו. הנאשם הזהיר את המתלונן שלא יספר על כך ונתן לו סך של 20 ₪.

ד. ביום 3.1.10 בשעות הבוקר המוקדמות, הגיע המתלונן לביתו של הנאשם ברח' הירמוך 15 ירושלים. הנאשם הוריד מעצמו את חולצתו וגופייתו והוריד מהמתלונן את כל בגדיו, למעט גרבי. הנאשם החל לחבק את המתלונן ולנשק אותו בבטחון, ברגליו ובאיבר מינו. בהמשך הושיב הנאשם את המתלונן על איבר מינו נדנד אותו עליו ואמר לו "תחבק אותי" "אתה משגע אותי יותר מדי", "אני לא יכול בלעדיך". הנאשם השכיב את המתלונן במיטה התיישב על איבר מינו והתנדנד עליו כשהוא אומר "כיף, כיף". הנאשם העניק למתלונן סך של 20 ₪ וסרט. יום למחרת המתלונן הגיע לבית הנאשם והנאשם נתן לו מעטפה ובה 200 ₪.

בתשובה לכתב האישום הודה הנאשם שהוא מכיר את המתלונן ופגש אותו כחלק מאותה היכרות, אך הוא כבר בכך שמפגש כלשהו כלל מעשים שנשאו אופי מיני כלשהו לשם גירוי וסיפוק המיני של הנאשם. הנאשם לא הכחיש שהמתלונן הגיע לביתו בחלק מהמקרים (פרוטוקול מיום 7.1.10).

ייאמר כבר עתה כי לאחר שמיעת הצדדים וקריאת עדויותיהם אני מעדיף את גרסת המתלונן, שנתמכת גם בעדויותיהם של אימו ואחיו, ואשר מקבלת גם חיזוק מה מעדותו של השכן- מר עמית בויס- שראה את המתלונן נפרד מילד כבן 11 בפתח ביתו כשהוא מחזיק את מכנסיו שהיו מופשלים עד מעל הברך. אמנם אין לקשר בין מקרה זה לבין המעשים שנעשו עם המתלונן ואולם יש בו כדי ללמד על התנהלות הנאשם. לעומת זאת בעדות הנאשם אין הסברים מספקים לעובדה שהנאשם שלדבריו, משתדל להעלים את מקום מגוריו, מביא את המתלונן לדירתו ולא פעם אחת בלבד.

עדותו של המתלונן :

כאמור, המתלונן יליד 4.9.97 נחקר, עקב גילו, על ידי חוקר נוער. חוקר הנוער הסכים שהמתלונן יעיד ובלבד שעדותו תישמע באופן מיידי וללא נוכחות הנאשם, היינו, מבלי שהמתלונן יצטרך לראות את הנאשם בזמן מתן עדותו. לפיכך העדות של המתלונן נגבתה באופן מיידי ובבית המשפט המחוזי שם יש אפשרות לבצע חקירה כאשר הנאשם רואה את מהלך הדיון בוידאו מבלי שהעד רואה אותו.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1098-10 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' דוד נתן

המתלונן כאמור העיד בפני חוקר הילדים וחזר בבית המשפט על הדברים. ניתן לראות כי בעיקרי הדברים המתלונן חזר על אותה עדות כאשר אף בפרטים "הקטנים" המתלונן חזר על הדברים דבר שיש בו כדי לחזק את האמון שיש לתת בדברים.

האירוע הראשון בבית הכנסת:

הן בעדותו בפני חוקר הילדים והן בעדות בבית המשפט המתלונן העיד כי באותו יום חבר ביקש ממנו שיראה לו את המקום בו ניתן לקנות ממתקי גומי בשוק. הן בפני החוקר והן בבית המשפט העיד המתלונן כי הם הגיעו למקום בו יש תוכי מדבר. המתלונן וחבריו ביקשו שהנאשם יספר להם בדיווחות. הן בעדות בפני החוקר והן בבית המשפט העיד המתלונן כי הנאשם הלך ללוח מודעות, המתלונן הבהיל אותו והנאשם אמר "מסכנה הנמלה" ואז ביקש מהמתלונן לחכות לו כי הוא רוצה לדבר איתו. אז נכנסו שניהם לבית הכנסת האשכנזי והנאשם החל ללטף אותו בכל מיני מקומות ונתן לו קלטת. כאמור, עיקרי העדות כולל אופן המפגש ומה נעשה בו נאמרו על ידי המתלונן הן בעדותו בפני חוקר הילדים והן בבית המשפט. החזרה על פרטי הדברים מחזקת את האמון שיש לתת בהם. יש לציין גם שהמתלונן חזר הן בעדותו בפני חוקר הנוער והן בעדותו בבית המשפט על מילים ומשפטים שנאמרו לו על ידי הנאשם בעת ביצוע המעשים דבר שאף הוא יכול ללמד על מהימנות עדותו. אמנם ישנם פרטים מסוימים בהם יש הבדלים בין העדויות בפרטים זניחים אך אין בהם כדי להביא לכרסום העובדות העיקריות ומהם עולה כי המעשים המיוחסים לנאשם באותו אירוע אכן נעשו על ידו.

הנאשם עצמו מאשר אף הוא שפגש את המתלונן בבית הכנסת ושהם עברו מבית הכנסת ההומה אדם לבית הכנסת האשכנזי בו אין אנשים.

הנאשם אף מאשר שהוא נתן למתלונן דיסק בתום המפגש הזה אמנם לדבריו משום שהמתלונן ידע להשיב על שאלות שהוא נשאל ואולם כאמור, לאור הפירוט שנתן המתלונן כאשר חזר על עיקרי הדברים הן בעדותו בפני חוקר הנוער והן בבית משפט יש להעדיף את גרסת המתלונן באשר לסיבות קבלת הדיסק.

יש לציין כי הימצאותו של גבאי בית הכנסת במקום נמסרה רק בעת מתן העדות בבית המשפט ואולם המתלונן מסר הסבר לעניין וכן לכך שהגבאי לא ראה את המעשים שעשה בו הנאשם ולפיכך לא מצאתי כי גם בעניין זה יש כדי להביא לכרסום ממשי בגרסתו של המתלונן.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1098-10 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' דוד נתן

אני קובע איפוא שהנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו באירוע הראשון בבית הכנסת רשב"ם.

האירוע השני:

לגבי אירוע זה הנאשם לא נשאל כלל בחקירתו בבית המשפט או במשטרה לפיכך קיימת גרסת המתלונן בלבד. המתלונן חזר על עיקרי גרסתו הן בעדותו בפני חוקר הנוער והן בבית המשפט. אמנם היו סתירות באשר למשך הזמן שחלף מהאירוע הראשון לאירוע השני ואולם לטעמי אין בהם כדי להביא למסקנה שעדות המתלונן, שכאמור בעיקרי הדברים חזרה על עצמה, אינה נכונה. המתלונן תאר את הפגישה, את העלייה לבנין את מה שעשה לו הנאשם בבנין ואת התמורה שקיבל. כאמור, אני מאמין לעדותו של המתלונן שלוותה בפרטים רבים ולפיכך אני קובע כי הנאשם ביצע גם את המעשים המיוחסים לו באירוע השני שבכתב האישום.

האירוע השלישי:

גם לגבי אירוע זה תאר המתלונן בדיוק את הבית אליו הלכו, לאיזה קומה עלו (קומה 5 או 6), להיכן נכנסו באותה קומה (חדר עגלות) ומה הנאשם עשה לו ואמר לו באותה הזדמנות. מדובר בפרטים שחזרו על עצמם בחקירות השונות. אמנם גם כאן יש אי דיוקים לגבי המועד המדויק של אירוע זה כאשר בחקירה עמוד 19 שורה 26 יש אי בהירות לגבי המועד וכן ראה עמוד 25 לעדות בבית המשפט ואולם אין לשכוח שמדובר בקטין בן 12.5. לפיכך, כאשר בעיקרי הדברים המתלונן חוזר על עצמו, גם אם יש אי אילו אי דיוקים בעניין המועד, אין בהם כדי להביא לקריסת הגרסה. המתלונן תאר את אופי המעשים שנעשו לו על ידי הנאשם ואת האמרות שאמר הנאשם בעת ביצוע המעשים בפירוט רב וכאמור תוך תיאור דומה בחקירות השונות ולפיכך אני מקבל את גרסתו של המתלונן גם בענין זה נקבע שהאירועים המתוארים באירוע השלישי נעשו על ידי הנאשם.

האירוע הרביעי:

מדובר באירוע שאירע בדירתו של הנאשם. בענין זה יש להזכיר ראשית, את הסתירות בחקירות הנאשם ורעייתו במשטרה לגבי כמות הילדים המגיעים לבית. וכן השוואת עדותם לעדות השכן – בויס. בעוד הנאשם מעיד שילדים כמעט לא מגיעים לביתו מלבד 3 הילדים שהוא הרשה להם לבוא, מעידה רעייתו שמגיעים מדי פעם ילדים. ואילו השכן מעיד על ילדים רבים שמגיעים לביתו. כאשר הנאשם נשאל על כך הוא מפנה אצבע מאשימה כלפי עורך דינו הקודם שהדריך אותו לאמר דברים לא נכונים. ומכל מקום עדות הנאשם ורעייתו לא תואמים לעדות השכן לגבי כמות הילדים המגיעים.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1098-10 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' דוד נתן

שנית, ובאופן ספציפי לאירוע הרביעי – המתלונן מתאר שוב את מעשי הנאשם ואת אמרותיו. התיאור באופן בסיסי דומה הן בעדות בפני חוקר הילדים והן בעדות בבית המשפט כאשר המתלונן יודע לתאר את דירת הנאשם והיכן היה הארוע.

בענין זה יש לציין גם את העובדה שארנקו של המתלונן נשאר בביתו של הנאשם דבר שיכול לשמש חיזוק לעדותו של המתלונן. אמנם הנאשם ניסה להסביר זאת בכך שבהשארת הארנק הוא הבטיח שהמתלונן ימשיך לבוא אליו ויספר לו על דברים שהוא לא מספר לאחרים, אך הסבר זה נראה קלוש ואין בו כדי להסביר את המצאות ארנקו של המתלונן אצלו. לעומת זאת גירסת המתלונן לפיה הארנק נשאר כדי להבטיח את בואו שוב לאחר שהוא קיבל "מקדמה" על חשבון הליטופים בפעמים הבאות מתיישבת יותר עם הימצאות הארנק אצל הנאשם.

באופן כללי יש לציין שהנאשם העיד כי הוא הקפיד מאוד לא להביא ילדים לביתו ולפיכך הגעתו של המתלונן היתה צריכה לקבל הסבר. הסברו של הנאשם שעשה טעות והמתלונן משך אותו לעשות זאת, אינה סבירה. אין גם הסבר מדוע המתלונן מובא לביתו של הנאשם דווקא כאשר רעיית הנאשם אינה בבית. אמנם הנאשם העיד כאילו רעייתו ידעה על בואו של המתלונן ואולם היא לא הוזמנה להעיד על כך.

יש להוסיף ולציין את מצבו הנפשי של המתלונן כפי שתואר על ידי אחיו (עמוד 21 לפרוטוקול מיום 3.10.10), דבר שיש בו לחזק את עדות המתלונן.

עדותו של הנאשם לגבי קשריו עם המתלונן והבאתו לביתו במיוחד כאשר הוא מעיד על הרצון לשמור על פרטיות שבגינה הוא אף אינו מתגורר בשכונה חרדית, אינה הגיונית ואף בה יש לחזק את עדותו של המתלונן לגבי נסיבות הגעתו לביתו של הנאשם.

כאמור לעיל, לכל האמור יש להוסיף את עדות השכן בויס שאף אם אינה מתייחסת לאירועים הקשורים במתלונן, יש בה כדי ללמד על כך שהנאשם נראה כשהוא נפרד מילד קטן ומכנסיו מופשלים. אמנם העד לא הגיע למשטרה להתלונן מיד בסמוך לאחר שראה את האירוע והגיע רק לאחר שהנאשם נעצר וסיפורו התפרסם, ואולם העד נתן הסבר לכך ואף הביע צער על כך. בענין זה יש להוסיף גם את העובדה שהנאשם שמר בחקירתו במשטרה על זכות השתיקה לגבי עדותו של בויס ואף בחקירתו בבית המשפט לא נתן הסבר לכך שהעד ראה אותו עם מכנס מופשל נפרד מקטין.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1098-10 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' דוד נתן

לאמור יש לצרף גם את עדות אימו ואחיו של המתלונן אשר חיזקו את גרסתו ואת אופן גילוי המעשים שעשה הנאשם במתלונן תוך תיאור מצבו הנפשי של המתלונן עצמו בעת סיפור המעשה.

התוצאה היא איפוא שיש לקבוע כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו במתלונן שהוא קטין בן 12.5 בכל אחד מהאירועים המפורטים בכתב האישום ולפיכך אני מרשיע את הנאשם בביצוע העבירות המפורטות בכתב האישום בהתייחס לעובדות המפורטות בו.

ניתנה היום, י' תמוז תשע"א, 12 יולי 2011, במעמד ב"כ המאשימה וב"כ הנאשם והנאשם בעצמו.

גד ארנברג, שופט

קלדנית: כרמלה עובדיה